

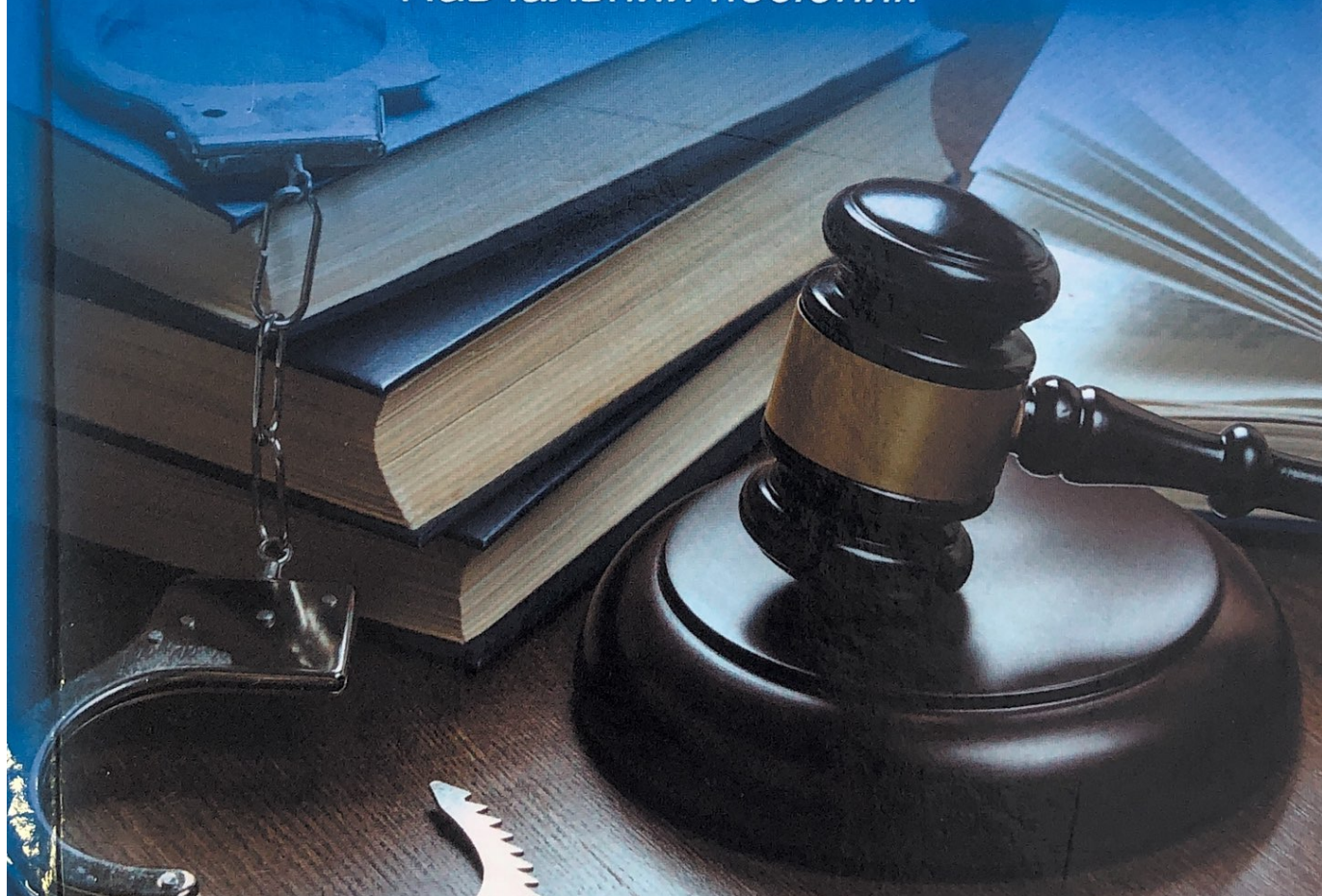
100-річчя

підготовки охоронців
правопорядку у Харкові

1917-2017 рр.

ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Навчальний посібник

Харківський національний університет внутрішніх справ
Факультет № 1

ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Навчальний посібник

До 100-річчя підготовки
охоронців правопорядку у Харкові

*За загальною редакцією
доктора юридичних наук, доцента В.В. Сокурєнка*

Харків 2017

УДК 351.74 (075) (477)
ББК 67.9 (4УКР) 301.163я73
3 19

Рекомендовано до друку Вченою радою
Харківського національного університету внутрішніх справ
(протокол № 8 від 30.08.2017)
Навчальний посібник підготовлено у межах науково-дослідної теми
«Удосконалення системи правоохоронних органів щодо забезпечення
фінансово-економічної безпеки України» (№ державної реєстрації 0116U006814)

Рецензенти:

Клюєв Олександр Миколайович – директор Харківського науково-дослідного інституту судових експертиз ім. засл. проф. М.С. Бокаріуса, доктор юридичних наук, професор, Заслужений юрист України.

Куліш Анатолій Миколайович – директор навчально-наукового інституту права Сумського державного університету, доктор юридичних наук, професор, Заслужений юрист України.

Комзюк Анатолій Трохимович – професор кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки України.

3 19

Законодавче забезпечення правоохоронної діяльності : навчальний посібник (до 100-річчя підготовки охоронців правопорядку у Харкові) / за заг. ред. д-ра юрид. наук, доц. В.В. Сокурєнка. – Х. : Стильна типографія, 2017. – 1164 с.

ISBN 978-617-7602-01-8

У навчальному посібнику представлено методичні рекомендації, пропозиції і зауваження до проектів нормативно-правових актів та наукові роз'яснення окремих положень чинного законодавства, розроблені фахівцями Харківського національного університету внутрішніх справ.

Наукові праці, що включено до навчального посібника, безпосередньо стосуються питань удосконалення форм і методів діяльності слідчих та інших підрозділів органів Національної поліції України.

Для працівників органів Національної поліції України, науковців, викладачів, ад'юнктів, аспірантів, докторантів, курсантів, студентів та слухачів навчальних закладів юридичного профілю, а також усіх, хто цікавиться питаннями удосконалення діяльності органів Національної поліції України і інших органів правопорядку.

УДК 351.74 (075) (477)
ББК 67.9 (4УКР) 301.163 я73

ISBN 978-617-7602-01-8

© Харківський національний університет внутрішніх справ, 2017
© В.В. Сокурєнка, О.М. Музичук та ін., 2017

ЗМІСТ

Вступне слово.....	18
--------------------	----

РОЗДІЛ 1 МЕТОДИЧНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

Сокурєнко В.В., Безпалова О.І., Бугайчук К.Л. Науково-методичні рекомендації щодо запобігання конфлікту інтересів в діяльності осіб, уповноважених на виконання функцій держави та місцевого самоврядування	19
Бурдін М.Ю., Коровайко О.І., Бугайчук К.Л., Гладкова Є.О., Лисенко А.М., Лозова С.М., Малиновська Т.М., Федосова О.В. Науково-методичні рекомендації щодо виявлення, документування та розслідування кримінальних правопорушень, передбачених статтею 317 Кримінального кодексу України, в умовах нового кримінального процесуального законодавства.....	52
Фролов Ю.М., Бугайчук К.Л., Галкін Д.В., Гладкова Є.О., Книженко С.О., Кобзева Т.А., Лозова С.М., Малиновська Т.М., Михальський О.О., Святокум І.О., Федосова О.В. Науково-методичні рекомендації щодо особливостей призначення і проведення експертизи стосовно визначення розміру матеріальних збитків, шкоди немайнового характеру, шкоди довкіллю, заподіяної кримінальним правопорушенням.....	139
Клочко А.М., Музичук О.М., Бугайчук К.Л., Гарна-Іванова І.О., Глобенко Г.І., Грітчина В.Ю., Даниленко А.В., Корнієнко В.В., Кочура О.О., Михайлова Ю.О., Цвіркун Н.Ю., Шульга А.М. Науково-методичні рекомендації щодо особливостей розслідування незаконного переправлення осіб через державний кордон України	192
Бандурка О.М., Загуменна Ю.О. Методичні рекомендації щодо основ етичних норм поліцейської діяльності	279
Юхно О.О., Абламський С.Є., Бондаренко О.О., Глобенко Г.І., Книженко С.О., Матюшкова Т.П., Романюк В.В., Сичов С.О., Терещук С.С., Чича Р.П. Методичні рекомендації щодо особливостей проведення допиту, впізнання в режимі відеоконференції під час досудового розслідування	327

Кріцак І.В.

Щодо необхідності впровадження Положення про органи курсантського та студентського самоврядування у ХНУВС 954

РОЗДІЛ 3 НАУКОВІ РОЗ'ЯСНЕННЯ

Юхно О.О., Абламський С.Є., Балац Р.М., Бондаренко О.О., Глобенко Г.І., Даниленко А.В., Захарченко О.В., Кочура О.О., Нікуліна А.Г., Романюк В.В., Рось Г.В., Терещук С.С., Чича Р.П.
Науково-практичний коментар до Закону України «Про Національну поліцію» в частині діяльності слідчих підрозділів органів Національної поліції України978

Музичук О.М., Безпалова О.І., Борко А.Л., Джафарова О.В., Христинченко Н.П., Бугайчук К.Л., Джагупов Г.В., Іванцов В.О., Кавун С.М., Моргунов О.А., Резнік О.М., Резнікова С.С., Шатрава С.О.
Науково-практичний посібник «Адміністративна відповідальність за правопорушення, пов'язані з корупцією»1032

Васильєв А.А., Пироженко О.С.
Наукове роз'яснення щодо наявності/відсутності у вчиненому діянні складу злочину, передбаченого ст. 190 КК України (Шахрайство) 1113

Черевко К.О.
Наукове роз'яснення щодо наявності/відсутності у вчиненому діянні складу злочину, передбаченого ст. 436-1 КК України (Виготовлення, поширення комуністичної, нацистської символіки та пропаганда комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів).....1120

Черевко К.О.
Наукове роз'яснення щодо наявності/відсутності у вчиненому діянні складу злочину, передбаченого ст. 436-1 КК України (Виготовлення, поширення комуністичної, нацистської символіки та пропаганда комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів) 1123

Наукове роз'яснення
щодо наявності/відсутності у вчиненому діянні складу злочину,
передбаченого ст. 190 КК України (Шахрайство)

На лист адвоката Кучера О. В. (свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю № 998 від 01.07.2011) від 27.01.2015 р. відповідаємо, що фахівцями кафедри кримінального права та кримінології факультету підготовки фахівців для підрозділів слідства ХНУВС було проаналізовано надані матеріали та розглянуто питання щодо наявності/відсутності в діях гр. К. ознак складу злочину, передбаченого ст. 190 Кримінального кодексу України (далі – КК України).

Аналіз викладених у листі положень, що стосуються вчиненого гр. К. діяння та вказаних відомостей, які становлять доказову базу кримінального провадження (зокрема, відомості, повідомлені в судовому засіданні), а також обвинувального акту дозволяють зробити такі висновки:

1. Указані правовідносини, що виникли між гр. К. та гр. Ч., що стосуються складання договору позики та подальшого користування позикою в розмірі 150 000 доларів США, а також передачі у заставу автомобіля, знаходяться в площині цивільно-правових зобов'язань та регулюються нормами цивільного права. При цьому, окремі положення цивільного законодавства, які є обов'язковими для врахування при здійсненні таких видів правочинів, сторонами було фактично проігноровано.

Вказане впливає з аналізу норм цивільного законодавства України, якими регламентовано:

А. Укладання договору позики (потерпілий та обвинувачений/підсудний визнають, що мала місце позика) та складання розписки.

Про договір позики мова йде у § 1 Глави 71 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України). Згідно ст. 1046 ЦК України (Договір позики), за договором позики одна сторона (позикодавець) передає у власність другій стороні (позичальникові) грошові кошти або інші речі, визначені родовими ознаками, а позичальник зобов'язується повернути позикодавцеві таку ж суму грошових коштів (суму позики) або таку ж кількість речей того ж роду та такої ж якості (абз. 1 ч. 1). Договір позики є укладеним з моменту передання грошей або інших речей, визначених родовими ознаками (абз. 2 ч. 1).

Відповідно до ч. 1 ст. 1047 ЦК України (Форма договору позики), договір позики укладається у письмовій формі, якщо його сума не менш як у десять разів перевищує встановлений законом розмір неоподатковуваного мінімуму доходів громадян, а у випадках, коли позикодавцем є юридична особа, – незалежно від суми. На підтвердження укладення договору позики та його

умов може бути представлена розписка позичальника або інший документ, який посвідчує передання йому позикодавцем визначеної грошової суми або визначеної кількості речей (ч. 2 ст. 1047 ЦК України).

Слід звернути увагу на те, що розмір позики, яку гр. Ч. надав гр. К., перевищував встановлений законом мінімум для неписьмової форми, тому у нотаріальній конторі було складено відповідний документ – розписку (розписка від 29.09.2008 р.). Відповідно до закону вказаний договір не потребує нотаріального посвідчення, тому вважається укладеним з моменту передачі грошових коштів 29.09.2008 р.

Важливою умовою досліджуваного договору позики (від 29.09.2008 р.) є плата за користування позикою. Згідно положень ст. 1048 ЦК України – це відсотки за договором позики. Однак відповідно до відомостей, наданих у зверненні адвоката, сторони не домовлялися про відсотки за користування позикою, а погодили суму у розмірі 10000 доларів США. Вказані кошти гр. К. щомісяця був зобов'язаний сплачувати гр. Ч. в якості плати за користування предметом позики.

Положення, закріплені у ст. 1048 ЦК України, дають підстави стверджувати, що законом передбачено надання позикодавцю права на одержання від позичальника саме відсотків від суми позики, тобто відсотків від грошової суми, взятої у борг. Законом не передбачено можливості встановлення сторонами плати за користування у виді чітко визначеної грошової суми.

Так, зокрема, у постанові Верховного Суду України від 02.07.2014 у справі № 6-79цс14, прийнятої за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, зазначено, що передбачене в ст. 1048 ЦК України право сторін на встановлення плати за користування позикою з урахуванням норм ст. 6, ч. 1 ст. 627 ЦК України слід розуміти як право сторін на визначення саме розміру процентів та порядку їх сплати, а не обрання ними іншого способу оплати, у тому числі й установа плати у чітко визначеній грошовій сумі, без урахування суми боргу (позики).

Розглядаючи питання повернення такої позики, слід керуватися положеннями ст. 1049 ЦК України (Обов'язок позичальника повернути позику), де вказано, що позичальник зобов'язаний повернути позикодавцеві позику (грошові кошти у такій самій сумі або речі, визначені родовими ознаками, у такій самій кількості, такого самого роду та такої самої якості, що були передані йому позикодавцем) у строк та в порядку, що встановлені договором (абз. 1 ч. 1). Якщо договором не встановлений строк повернення позики або цей строк визначений моментом пред'явлення вимоги, позика має бути повернена позичальником протягом тридцяти днів від дня пред'явлення позикодавцем вимоги про це, якщо інше не встановлено договором (абз. 2 ч. 1).

Відомості щодо наявності домовленості про строки повернення позики відсутні як у розписці від 29.09.2008 р. (в тексті зазначено про обов'язок гр. К. повернути грошові кошти на вимогу), так і в показаннях учасників процесу, тому зробити висновок щодо часових меж виконання даного зобов'язання – необхідності повернення коштів – неможливо. Аналіз викладених у листі свідчень вказує на відсутність чітко визначеної вимоги щодо повернення позики з боку гр. Ч (вказівки на усні вимоги, якщо такі мали місце бути, не можуть бути прийняті до уваги через неможливість перевірки їх дійсності), а отже є підстави вважати, що строк виконання аналізованого зобов'язання ще не настав.

Необхідно зазначити, що аналізований договір позики від 29.09.2008 р. укладений в письмовій формі (боргова розписка від 29.09.2008 р.). Тому і вимога про повернення боргу повинна мати письмову форму. Зазначене впливає на підставі аналізу ч. 3 ст. 206 ЦК України, згідно якої правочини на виконання договору, укладеного в письмовій формі, можуть за домовленістю сторін вчинятися усно, якщо це не суперечить договору або закону. Тобто за вимогою закону правочини на виконання письмового договору повинні вчинятися у письмовій формі; в усній формі – тільки за наявності умов, передбачених ЦК України. Крім того, згідно п. 3 ч. 1 ст. 208 ЦК України у письмовій формі належить вчинити правочини фізичних осіб між собою на суму, що перевищує у двадцять і більше разів розмір неоподаткованого мінімуму доходів громадян, крім правочинів, передбачених частиною першою статті 206 цього Кодексу.

Також слід підкреслити, що гр. К сам виказав бажання повернути борг (після звільнення з СІЗО у травні 2012 року гр. К. ініціював зустріч з гр. Ч., на якій повідомив про неможливість здійснювати подальші виплати за користування позикою, у зв'язку з чим має бажання повернути частинами основну суму боргу. Гр. Ч. погодився на цю пропозицію).

Б. Вказівка у розписці на передачу автомобіля «Audi Q7 Quattro» в якості застави, а також подальше оформлення на ім'я гр. Ч. генеральної довіреності на право розпоряджатися вказаним автомобілем.

Така передача автомобіля заставою визнана бути не може з таких міркувань.

Оформлення цього правочину за формою не відповідає чинному законодавству, яке регулює відносини з приводу застави (ЦК України, Закон України «Про заставу»).

Слід зауважити, що приватним нотаріусом було посвідчено довіреність від 29.09.2008 р., на підставі якої гр. Ч. було набуто лише право розпоряджатися автомобілем «Audi Q7 Quattro» (згідно ч. 3 ст. 244 ЦК України довіреністю є письмовий документ, що видається однією особою іншій особі для представництва перед третіми особами). При цьому автомобіль не вибував з фондів власника – гр. К, про що, вірогідно, була домовленість з гр. Ч., оскільки останній цього не вимагав.

Згідно чинного ЦК України та відповідно до Закону України «Про заставу», за загальним правилом, договір застави укладається в простій письмовій формі.

Разом з цим, ч. 2 ст. 13 Закону України «Про заставу» містить перелік обмежень, що є винятком із цього правила, і встановлює випадки, коли договір повинен бути посвідчений нотаріально. Саме у випадку, коли предметом застави є транспортний засіб, договір має посвідчуватися нотаріально, чого у випадку, що аналізується, зроблено не було. Виходячи з цього можна зробити висновок, що вказівка на автомобіль у розписці від 29.09.2008 р. не тягне за собою правових наслідків з точки зору чинного законодавства, тому будь-які вимоги щодо застави є нікчемними.

2. Щодо наявності в діях гр. К. ознак складу злочину, передбаченого ст. 190 КК України, необхідно вказати, що згідно чинного КК України, під шахрайством розуміється заволодіння чужим майном або придбання права на майно шляхом обману чи зловживання довірою.

Об'єктом шахрайства є право власності, предметом – майно або право на майно. У ситуації, яка розглядається, дійсно, об'єктом є право власності гр. Ч, а предметом правовідносин є майно у виді 150 000 доларів США (розписка від 29.09.2008 р.), для підкріплення яких було складено на ім'я гр. Ч. генеральної довіреності на право розпоряджатися автомобілем «Audi Q7 Quattro» (довіреність від 29.09.2008 р.).

Об'єктивна сторона складу злочину, передбаченого ст. 190 КК України, може виражатися в обмані (повідомлення потерпілому неправдивих відомостей або приховування певних обставин) чи зловживанні довірою (недобросовісне використання довіри потерпілого). При цьому вказані способи при шахрайстві застосовуються винною особою з метою викликати у потерпілого впевненість у вигідності чи обов'язковості передачі їй майна або права на нього.

Розглянемо об'єктивну складову даного випадку.

Так, гр. К. та гр. Ч. дійсно були раніше знайомі: їх познайомила у 2003 р. перша цивільна дружина гр. К., при цьому гр. Ч. є хрещеним батьком сина гр. К. (позиція обвинуваченого гр. К., який не був допитаний у судовому засіданні) і гр. К. мав можливість скористатися довірливими відносинами з гр. Ч.

Так, з метою заволодіння майном у вересні 2008 р. гр. К. у присутності гр. Г. від гр. Ч. отримав позику в розмірі 150 000 доларів США, про що було складено боргову розписку (розписка від 29.09.2008 р.), а також у нотаріальній конторі оформив генеральну довіреність на автомобіль «Audi Q7» на ім'я гр. Ч., оціночну вартість якого встановити на момент укладення угоди не уявляється можливим (витяг з реєстру довіреностей). Це дійсно може бути спробою надати законного виду намаганням приховати свій злочинний умисел, при тому що, як вже було з'ясовано, автомобіль не міг

виступати в якості застави. Разом з цим, документальне супроводження вчиненого, а саме його аналіз через призму суб'єктивної складової діяння не дає жодних підстав, які б свідчили про наявність злочинного умислу.

Суб'єктивна сторона складу злочину, передбаченого ст. 190 КК України, характеризується наявністю умисної форми вини та корисливого мотиву, який прямо в законі не зазначений, але більшістю вчених визнається таким, що випливає з його змісту. При цьому отримання майна слід кваліфікувати як шахрайство в тому разі, коли винна особа в момент заволодіння майном мала на меті його привласнити, тобто не повертати потерпілому (п. 18 Постанови Пленуму Верховного Суду України № 10 від 06.11.2009 «Про судову практику у справах про злочини проти власності»).

Проведеним аналізом наданих матеріалів встановлено, що абсолютна більшість відомостей свідчить на користь відсутності суб'єктивної сторони складу злочину (прямого умислу на заволодіння майном та корисливого мотиву) як на момент передачі майна, так і у подальшому, під час користування ним:

А. Складання боргової розписки (розписка від 29.09.2008 р.), яку оформлено у передбаченій законом формі та яка є документом, що підтверджує майнові зобов'язання гр. К.;

Б. Складання на ім'я гр. Ч. генеральної довіреності на право розпоряджатися автомобілем «Audi Q7 Quattro» (розписка від 29.09.2008 р.), який міг бути переданий потерпілому на його вимогу в будь-який момент. Втім, за домовленістю між сторонами автомобіль «Audi Q7 Quattro» залишився у володінні власника – гр. К.

Щодо подальшої долі автомобіля «Audi Q7 Quattro» слід вказати, що оскільки гр. Ч. не висловлював вимог щодо передачі йому автомобіля після укладення договору позики і оформлення генеральної довіреності, то гр. К. (безумовно, якщо були відсутні вказівки з боку гр. Ч.) залишив за собою право розпоряджатися ним за власною волею і згідно свідчень гр. С.: «гр. К. запропонував гр. С. автомобіль «Audi Q7 Quattro» вартістю близько 50 000 доларів США; у вересні 2009 р. гр. К. оформив на гр. С. генеральну довіреність на вказаний автомобіль; після цього гр. С. відчужив даний автомобіль на ринку (ТЦ «Барабашово»)). Вказане не може свідчити про підтвердження винності особи.

В. Гр. К. систематично (кожного місяця) сплачує гр. Ч. по 10 000 доларів США за користування позикою до того моменту, коли його перебування в СІЗО унеможливило здійснення виплат (потерпілий, зокрема, визнає здійснення виплат за користування позикою тільки протягом 11 місяців (з жовтня 2008 до серпня 2009 рр.) – це підтверджує тезу про визнання і виконання сторонами усіх умов укладеного договору;

Г. Відсутність відомостей про звернення гр. Ч. з вимогою передати автомобіль у його користування протягом усього часу (свідчить про належне виконання умов договору позики від 29.09.2008 р.);

Д. Після звільнення з СІЗО гр. К. протягом 2012-2013 рр. повернув гр-ну Ч. сумарно 130000 доларів США (показання свідка – гр. Д. (помічника гр. Ч.);

Е. Відсутність вимоги від гр. Ч. до гр. К. про повернення коштів;

Є. Переказ коштів гр-ну Ч. (квитанції електронного переказу грошових коштів гр-ну Ч. (від 03.12.2013 (на суму 1000 грн), 28.12.2013 (на суму 500 грн), 22.01.2014 (на суму 500 грн), 18.04.2014 (на суму 500 грн), 31.10.2014 (на суму 500 грн)).

Перевірки та окремого аналізу потребують свідчення, що зафіксовано у показаннях сторін та (або) які надано під час судового розгляду справи. Усі представлені свідчення можна умовно поділити на дві групи:

1. Свідчення, що можуть (у разі позитивного їх сприйняття в результаті перевірки їх достовірності) підтверджувати злочинний умисел підсудного:

А. Потерпілий гр. Ч. «вважає, що повернення грошових коштів невеликими частинами – це «затравочка», «замилування ситуації» (так діють шахраї, щоб у потерпілого склалося уявлення про наміри повернення коштів), знає з власного досвіду роботи у правоохоронних органах; до цього часу усієї суми боргу не повернуто, а гр. Ч. весь час чує неправдиві обіцянки про повернення боргу» (показання потерпілого гр. Ч.).

Б. Свідок гр. Д. (помічник гр. Ч.) вважає, що «гр. К. не вчинює ніяких дій для повернення боргу» (показання свідка гр. Д.).

2. Свідчення, що можуть (у разі позитивного їх сприйняття в результаті перевірки їх достовірності) спростовувати злочинний умисел підсудного:

А. Обвинувачений гр. К. (не був допитаний у судовому засіданні) «постійно перебував у пошуках заробітку для повернення боргу гр. Ч., стурбований цим і зараз; свідок гр. Т. оговорює гр. К., який ніколи не говорив про те, що не збирається повертати борг гр. Ч., оскільки останній вже не працює в органах Національної поліції України; таких думок ніколи не виникало; гр-ну К. доводилося брати в борг у батьків та «кумів» для повернення боргу гр. Ч.; якщо б гр. Ч. на той момент вимагав повернення боргу, то гр. К. повернув би всі грошові кошти, на сьогодні такої можливості немає, усі гроші були використані для бізнесу» (позиція викладена у листі).

Б. Свідок гр. Г. (перша цивільна дружина гр. К.) стверджує, що «гр. К мав намір повернути борг» (показання свідка гр. Г.).

В. Свідок гр. Ш. (друга цивільна дружина гр. К.) вказує, що «гр. К. постійно перебував у пошуку заробітку для повернення позики; стверджує, що гр. К. мав і має намір повертати кошти гр. Ч.» (показання свідка гр. Ш.).

Враховуючі той факт, що документального підтвердження вказані свідчення не мають, при цьому свідчення є рівнозначними з своїм змістом та обсягом, при прийнятті рішення щодо них, слід керуватися положеннями ч. 3 ст. 62 Конституції України та ч. 4 ст. 17 КПК України, в яких вказано, що «... усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на користь такої особи».

При цьому, сумніви слід визнавати непереборними в тих випадках, коли зібрані в кримінальному провадженні докази не дозволяють зробити однозначний висновок про винуватість чи невинуватість підозрюваного або обвинуваченого, а передбачені законом засоби і способи збирання доказів вичерпані. Практика правозастосування в таких випадках свідчить, що рішення, прийняте в результаті тлумачення непереборних сумнівів на користь підозрюваного або обвинуваченого, має таке ж значення і породжує такі ж юридичні наслідки, якщо б воно ґрунтувалося на однозначно доведеній невинуватості цієї особи, з погляду юридичного значення недоведена винуватість рівнозначна доведеній невинуватості.

Окремої перевірки потребують свідчення гр. Т. (знайомого гр. Ч.), який «влітку 2010 р. особисто чув від гр. А., що в присутності останнього гр. К. заявив про бажання не повертати борг гр. Ч., оскільки він (гр. Ч.) є пенсіонером і в органах Національної поліції України більше не працює» (показання свідка гр. Т.). Указані відомості спростовуються відомостями, викладеними в поясненнях гр. А., які згідно ч. 8 ст. 95 КПК України не є джерелом доказів, їх аналіз доцільно здійснювати враховуючи положення ст. 97 КПК України (Показання з чужих слів).

Здійснюючи аналіз викладених у листі відомостей (показання учасників процесу) слід зробити висновок, що під час судового провадження обговорюється питання «ймовірного» отримання гр. К. у травні 2009 року позики від гр. Ч. в розмірі 60 000 доларів США. Однак, згідно обвинувального акта від 30.11.2013 р. сторона обвинувачення не довела зазначений факт, тому і не ставила його у вину гр. К. Вирішення даного питання виходить за межі кола питань судового розгляду, тому у даному випадку слід керуватися положеннями ч. 1 ст. 337 КПК України (Межі судового розгляду), де вказано, що «судовий розгляд проводиться лише стосовно особи, якій висунуте обвинувачення, і лише в межах висунутого обвинувачення відповідно до обвинувального акта, крім випадків, передбачених цією статтею».

Ґрунтуючись на викладених в листі відомостях та враховуючи вищевикладене слід зазначити, що в діях К. відсутній склад злочину, передбачений ст. 190 КК України чи іншого кримінального правопорушення, правовідносини, що виникли між гр. К. та гр. Ч. знаходяться в площині цивільно-правових відносин.